

ק"פ 32971/07/20 - ברק כהן נגד ינון מגל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ק"פ 32971-07-20 כהן נ' מגל
לפני כבוד השופטת דנה אמיר

בעניין: ברק כהן

הקובל

נגד

ינון מגל

הנאשם

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין אני מודיעה על זיכוי הנאשם מביצוע שתי עבירות האיומים המיוחסות לו בכתב הקובלנה.

תמצית כתב הקובלנה והמענה

1. כתב הקובלנה מייחס לנאשם ביצוע שתי עבירות איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"). על פי המפורט בחלק הכללי הנאשם הוא איש ציבור המשדר בערוץ 20 וברדיו 103fm ומחזיק חשבון ברשת החברתית טוויטר, תחת השם yinonmagal@ (ובעברית ינון מגל), ולו 120,000 עוקבים החשופים לפרסומיו. עוד מפורט כי שמעון ריקלין הוא איש ציבור (להלן: "**ריקלין**"), אשר בין היתר משדר בערוץ 20, וכי הקובל הוא עורך דין ופעיל פוליטי היוזם ומשתתף במאבקים אזרחיים.

2. על פי **האישום הראשון**, ביום 8.7.2020 בסמוך לשעה 18:00, קיימו הנאשם וריקלין שידור במרחב הציבורי, ברחבת תיאטרון הבימה בתל אביב (להלן: "**השידור**"), והקובל הגיע למקום השידור ופנה בדברי תוכחה וביקורת כלפי ריקלין. על פי הנטען, ביום 10.7.20 פרסם ריקלין בחשבון הטוויטר פרסום המתייחס לקובל. בתגובה לפרסום זה פרסם הנאשם את הדברים הבאים, אשר נטען שהם מהווים איום: "**האמת שהיה צריך פשוט לתת לו בקבוק בראש אבל אנחנו בחורים עדינים...**", ותגובה זו זכתה ל-659 חיבובים ועשרות תגובות, וביניהן דברי עידוד ותמיכה לפגיעה פיזית בקובל. על פי **האישום השני**, ביום 12.7.2020 שידר הנאשם יחד עם איש התקשורת בן כספית בתכנית המשודרת ברדיו 103fm ובמהלך התכנית התבטא בגנות הקובל וחזר על דבריו מושא האישום הראשון, כדלקמן: "**באופן אמיתי במזרח התיכון הוא היה מקבל בקבוק בראש, אבל אנחנו אנשים עדינים**".

3. בכתב הקובלנה נטען כי במעשיו המפורטים באישומים איום הנאשם על הקובל בפגיעה פיזית חמורה עד כדי סיכון חייו בטוויטר ובמסגרת שידור ברדיו 103fm.

4. **במענהו לכתב הקובלנה** לא חלק הנאשם על העובדות הרלוונטיות לאישומים ובפרט אישר שכתב את

התגובה אשר יוחסה לו כאיום בפרט האישום הראשון ואמר את הדברים המיוחסים לו כאיום באישום השני. לטענת הנאשם, בשני המקרים אין המדובר באיומים על הקובל, שכן איום הוא אמירה צופה פני עתיד, ובמקרה זה, המדובר באמירה ותגובה הפוכה מאיום. לדבריו: **"אמרתי שאנחנו אנשים עדינים כך שלא עשינו זאת ולא נעשה זאת"** (עמ' 4 ש' 28-29 לפרו'). לדבריו, המדובר בקובלנה קנטרנית, והדברים נאמרו ונכתבו על ידו במסגרת חופש הביטוי (עמ' 5 ש' 6 לפרו').

טענות הצדדים

5. במקרה הנדון לא קמה מחלוקת עובדתית בין הצדדים באשר לדברים שנאמרו ונכתבו על ידי הנאשם, והמחלוקת היא משפטית, קרי, **האם המלל שנכתב ונאמר על ידי הנאשם עונה להגדרת עבירת איומים על פי חוק העונשין.**

6. לטענת הקובל, אין לקבל את טענת הנאשם לפיה לא ביצע עבירת איומים. לטענתו, הביטויים המיוחסים לנאשם מקימים את יסודות עבירת האיומים באופן מובהק והמדובר באיום חמור בפגיעה בגופו, אשר הושמע על רקע דברים לגיטימיים וקשים שהטיח בריקלין כמפורט בכתב הקובלנה. עוד טען כי הדברים נאמרו ונכתבו על ידי הנאשם נגדו בחמת זעם, בכעס גדול וכנקמה, ומתקיים במקרה זה היסוד הנפשי הנדרש לצורך הרשעה בעבירה. לדבריו, יש להבחין בין דברי הנאשם לבין ביטוי, בוטה ככל שיהיה, שאינו פלילי. לטענתו, איומים קשים מבוצעים לפעמים תוך מניפולציה של השפה. הקובל הפנה לחזרתיות המסר על ידי הנאשם בטוויטר ובתוכנית הרדיו, שנועדה לשיטתו להעברת מסר מאיים באופן דומה להעברת מסר על ידי ארגוני פשיעה. לשיטת הקובל, יש לפרש את הדברים המיוחסים לנאשם בכתב הקובלנה כאילו אמר וכתב **"אם אני אפגוש אותו עוד פעם והוא יגיד לי את אותם הדברים - אז אני אדפוק לו בקבוק בראש"** (עמ' 7 ש' 26 לפרו'), ועל פי המבחן האובייקטיבי הרלוונטי לבחינת הדברים, המדובר באיום. בהקשר זה הפנה לתגובות לדברי הנאשם בטוקבקים (אשר לא פורטו בכתב הקובלנה ולא הוגשו כראיה) כדוגמת **"איזה בקבוק לדפוק לו בראש? כזה או כזה?"** (עמ' 7 ש' 28 לפרו') וטען שאיש לא התייחס לתוכן שפרסם הנאשם ככזה שאינו פלילי.

7. הנאשם טען לעזות מצח מצד הקובל בהגשת הקובלנה ולהתנהלותו הפוגענית כלפי אחרים, שב וטען שאין המדובר באיום, ציין כי אף לא נקט באלימות וקבל על ההשוואה שביקש הקובל לערוך בינו לבין ארגוני פשיעה בטיעונו. לדבריו, הוא אדם שומר חוק ואינו אלים, והמדובר בהאשמה מגוחכת. עוד הפנה לכך שהקובל לא הגיש תלונה במשטרה.

דין והכרעה

8. סעיף 192 לחוק העונשין מגדיר את עבירת האיומים וזו לשונו:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים."

9. כפי שנקבע בפסיקה, בכל הנוגע ל**יסוד העובדתי** של העבירה, יש לבחון האם מתקיים איום לפי אמת מידה אובייקטיבית, קרי, האם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מהישוב על רקע מכלול נסיבותיו של המקרה, ולא רגישותו או אטימותו של מי שהדברים מכוונים כלפיו הם הקובעים (ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל פ"ד מג(3) 373, ע"פ 3779/94 חמדני נ' מדינת ישראל פ"ד נב(1) 408). הבחינה האם ביטוי מסוים הוא

בעל תוכן מאיים, "אינה מתבצעת בחלל ריק, כי אם על רקע מערך נסיבתי קונקרטי", ויש לבחון לצד בחינת המהות והשליטה של הנאשם על התממשות התוצאה, גם את ההקשר והנסיבות בהם פעל הנאשם ואמר את דבריו לשם בחינת התקיימותם של יסודות העבירה (ע"פ 3140/11 פלוני נ' מדינת ישראל (30.4.2012), ע"פ 6368/09 זקן נ' מדינת ישראל (12.7.2010)).

10. ברע"פ 8736/15 זילפה צוברי בר נ' מדינת ישראל (17.1.2018) צוין כי "עבירה זו מגבילה את חופש הביטוי. סיווגו של ביטוי כ"איום" מוציא את הביטוי אל מחוץ לתחום הביטוי המוגן. על כן, ככל שיינתן פירוש רחב יותר למושג איום כך יתעצמו המגבלות על חופש הביטוי של הדובר". יחד עם זאת, בראי האיסור הפלילי והערכים החברתיים בבסיסו נקבע כי "יהיו ביטויים שלא יזכו להגנה או שההגנה עליהם תהיה חלשה ביותר נוכח טיבם של הביטויים מחד גיסא ומשקלם של הערכים והאינטרסים המתחרים מאידך גיסא" (רע"פ 2038/04 שמואל לם נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(4)).

11. עבירת האיומים היא עבירה התנהגותית שאינה טעונה הוכחת תוצאה, אך היא נדרשת הוכחת יסוד נפשי מסוג מטרה, כשגם בהתקיים מודעות ברמת סבירות גבוהה, עד כדי קרובה לוודאות כי הביטוי שנקבע כמאיים עלול להפחיד או להקניט את קולט האיום, מתקיים היסוד הנפשי הנדרש לצורך הרשעה מכוח הלכת הצפיות.

12. בראי הכללים המשפטיים שלעיל בחנתי את הדברים שמוסכם שכתב ואמר הנאשם - ומסקנתי היא כי לא מתקיים במקרה זה היסוד העובדתי הנדרש להרשעה בביצוע עבירת איומים, כך שאין המדובר באיום "בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו" של הקובל על פי המבחן האובייקטיבי אשר פורט לעיל.

13. מעיון בנוסח אמרותיו של הנאשם: "האמת שהיה פשוט צריך לתת לו בקבוק בראש אבל אנחנו בחורים עדינים..." ו"באופן אמיתי במזרח התיכון, הוא היה מקבל בקבוק בראש, אבל אנחנו אנשים עדינים", עולה כי המדובר בדברים אשר נוסחו באופן ברור בדרך של "תנאי בטל", ומשמעותם היא דווקא הבטחה שלא לפגוע בקובל פיזית (לצד הבעת מורת רוח מהתנהלותו). ראו והשוו בהקשר זה קביעת כב' השופט הרמלין בת"פ (ת"א) 53078-09-16 מדינת ישראל נ' שמעון ווענונו (19.3.2018) (להלן: "עניין ווענונו") שם דובר במקרה בו אמר נאשם לאחיו: "אם לא היית אחי, הייתי מוריד את שתיכם". בעניין ווענונו נקבע כי לא רק שאין המדובר באיום לפגוע במתלונן אלא ב"הבטחה" שלא לפגוע בו (כפי שאף טען הנאשם כאן), משהדברים שקולים לאמירה: "כיוון שאתה אחי, לא אוריד אתכם".

14. בחנתי את טענת הקובל לפיה דברי הנאשם הם למעשה בגדר "איום מרומז" וכי יש לפרש אותם כאילו אמר: "אם אני אפגוש אותו עוד פעם והוא יגיד לי את אותם הדברים - אז אני אדפוק לו בקבוק בראש" (עמ' 7 ש' 26 לפרו'), תוך השוואה בין התנהלותו לבין התנהלות נטענת על ידי ארגוני פשיעה - אך אינני מוצאת לקבלה. כזכור, בעת בחינת מלל הנטען כאיום יש לבחון את הקשרו ואת הנסיבות. במקרה זה לא הונח כל מסד עובדתי המבסס טענה לפיה המדובר בהתנהלות דומה להתנהלות נטענת של ארגוני פשיעה, הן בקשר למיהותו של הנאשם, הן בקשר לנסיבות. אין בכך שהנאשם אמר את הדברים מתוך כעס ומורת רוח על התנהלות הקובל כדי להביא למסקנה שהמדובר באיום מפיו. בנוסף, ומשמצאתי כי אין המדובר באיום מבחינה לשונית ובהתאם למבחן האובייקטיבי אשר הותווה בפסיקה, אין בתחושתו הסובייקטיבית של הקובל כדי להביא למסקנה שהמדובר באיום. כמו כן, במכלול הנסיבות, גם אם המלל בו השתמש הנאשם הביא אחרים להגיב בדברי עידוד ותמיכה לפגיעה פיזית בקובל כנטען על

ידי הקובל, אין בכך כדי להביא לקביעה לפיה דברי הנאשם עונים להגדרת עבירת האיומים, היא העבירה אשר יוחסה לנאשם בכתב הקובלנה.

15. משלא מתקיים במקרה זה היסוד העובדתי של עבירת האיומים, לא מצאתי צורך לבחון את התקיימותו של היסוד הנפשי, אשר ספק רב אם מתקיים בנסיבות המקרה. למעלה מן הצורך אבהיר כי גם אם היה נקבע שהיסוד הנפשי הדרוש להרשעה מתקיים, והדברים נאמרו ונרשמו על ידי הנאשם על מנת להפחיד או להקניט את הקובל, ודאי שאין בכך כדי לפצות על העדרו של הרכיב העובדתי (**עניין ווענונו**).

16. סוף דבר - אני מורה על זיכוי הנאשם.

זכות ערעור כחוק בתוך ארבעים וחמישה יום מהיום.

ניתנה היום, י"ב תמוז תשפ"א, 22 יוני 2021, במעמד הצדדים